על נכים ובריאים

כן, אני יודעת שיש פרות קדושות ושאסור בתכלית האיסור לשחוט אותן. אבל פה ושם מתחשק לבן־אדם, אם לא לשחוט, לפחות לתת להן בעיטה בתחת, ואני הולכת לעשות את זה עכשיו.

אני מדברת על נכים. נכים מכל הסוגים. הארץ זאת, לצערנו, מלאה בהם. נכי־מילחמה ונכי־מחלות ונכי־תאונות. חסרי־רגליים וכרותי־ידיים ומשותקים ועיוורים.

אנחנו רואים אותם ברחובות. אנחנו מכבדים אותם, אנחנו משתתפים בצערם, אנחנו נבוכים לפעמים, ו...כן, אנחנו גם מרחמים עליהם. נכון שאף אחד לא יודה בזה, כי הנכים לא רוצים רחמים, אבל אנחנו מרחמים עליהם. ועם הרחמים האלה באה גם הדאגה. כשאנחנו פוגשים ברחוב נכה שקשה לו ללכת, לחצות רחוב, עיוור שקשה לו, התנועה האינסטינקטיבית היא להושיט לו יד, לעזור.

אבל ברוב המיקרים אנחנו לא עושים את זה, כי חינכו אותנו שהנכה לא רוצה להיות תריג ולא רוצה להזדקק לעזרה. ובכל זאת, פה ושם, אנחנו נעמדים וחושבים כן לעזור... לא לעזור... הוא יעלב,... אבל הנה הוא הולך ליפול... הנה הוא הולך להידרס.

בפעם הבאה כשתראו עיוור ברחוב, תסתכלו על הסביבה ותיראו ארבעה אנשים לפחות עומדים בהיכון. מוכנים לעזור אבל מפחדים לגשת, ולכן הם עוצרים ומלווים את העיוור עד שיחצה את הרחוב בביטחה.

לי זה קורה הרבה. ברגע שאני רואה נכה או עיוור אני נעצרת ומחכה שהמעבר או חציית־הרחוב תצליח לו, ורק אחר־כך אני ממשיכה בדרכי. אולי אני דאגנית מדי, ולכן פה ושם כשאני רואה שיש בעיה, אני נגשת ומציעה עזרה. לפעמים אני נענית בשימחה ובתודה. לפעמים אני שומעת „לא צריך" חד וקר, ולפעמים אפילו מישפט כמו „לא ביקשתי את עזרתך, אז אל תתערבי".

השבוע, בפינת הרחובות בן־יהודה ובוגרשוב, ראיתי אשה עיוורת ובידה מקל שלא הצליחה ללכת ישר ונתקלה בקיר. היא הלכה שני צעדים אחורה ושוב ניסתה ללכת לכיוון אותו קיר. חשבתי שהיא עיוורת חדשה שעוד לא התרגלה למקל. עמדתי והסתכלתי, וכשראיתי שעוד שתי שניות היא נתקעת בקיר ממש, רצתי אליה, הושטתי את ידי והצעתי לה את עזרתי. המקל, שרגע קודם לכן לא מצא את הדרך, מצא את דרכו אל רגלי בחבטה יפה מאוד. פעם ועוד פעם היכתה בי האשה, ותוך כדי כך קיללה אותי בקללות שונות.

אנשים התאספו לידנו. אף אחד לא אמר מילה לעיוורת. אבל לי הם הסבירו שצריך להתחשב בנכים כי הם מאוד רגישים ונעלבים בקלות, וצריך להיות אליהם מאוד עדינים.

אולי כדאי שמישהו יסביר פעם לנכים מכל הסוגים, שגם אנחנו, בעלי הרגליים והידיים וכושר־הראייה, לא עשויים מתפוחי־אדמה. גם אנחנו רגישים, גם אנחנו נעלבים ואם הם יחזירו לנו, נניח, עשרה אחוז מהסבלנות וההתחשבות שיש לנו כלפיהם, נודה להם מאוד.

ניסיונות בדגים ויינות

יקבי רמת־הגולן (כן, היקרים האלה) משתמשים במלון הילטון ככשדה הניסויים שלהם (לא שדה רע, לכל הדעות). בכל פעם יוצא היקב לשוק עם יין חדש, הם מנסים אותו על אורחי מלון הילטון. אבל לפני זה, כשפני נסיונות ראשונים לגמרי, הם משתמשים באנשי־תיקשורת למיניהם, עיתונאים, שדרני טלוויזיה ורדיו, כמה בשלנים מיקצועיים ואוהבי יין. השבוע הציגו יקבי רמת־הגולן ארבעה יינות חדשים כתוספת לארוחת־צהריים נהדרת במלון, וגם אמתכם היתה שם.

שני יינות מתוך הארבעה מאוד מצאו חן בעיני, אבל קטונתי מלהסביר למה. לעומת זאת, באוכל יש לי ניסיון רב יותר, ולכן אני מרשה לעצמי לשבח מאוד מאוד שתי מנות נפלאות ממש, אשר בעזרתו של אשף המטבח הראשי של הילטון, שף אורבן דנק, תוכלו גם אתם לטעום.

מקצף יין מוסקטו דה־גמלא ומנגו

4 מנות

מיצרכים:

400 גרם קוביות מנגו; 4 חלמוני־ביצה; 80 גרם סוכר; 1 כוס מוסקטו דה־גמלא.

אופן הכנה:

(1) עורכים את קוביות המנגו בארבעה גביעי זכוכית נאים ורחבים.

(2) מקציפים את שאר החומרים בכלי קעור וחסין־אש על גבי אמבט מים חמים עד קבלת קצף קליל. יוצקים על גבי המנגו ומגישים מייד.

* * *

דג דקר מעודן בסוביניון לבן (לא מבושל)

10 מנות

מיצרכים

1,3 ק"ג דג דקר ללא עור ועצמות; 200 גרם מלח; ½ בקבוק סוביניון לבן יבש; 150 גרם בצל קצוץ דק; 20 גרם גרגירי פלפל כתושים; 100 גרם עירית קצוצה.

לעיטור

400 גרם מלפפונים חתוכים לרצועות; 200 גרם עגבניות קצוצות; 50 גרם עירית קצוצה דק.

אופן הכנה:

(1) מניחים את הדג הנקי במגש ומפזרים משני צידיו מלח. משהים למשך 6-8 שעות בקירור.

(2) שוטפים היטב את הדג מהמלח ומייבשים במפית ספיגה.

(3) מניחים על מגש נקי, מפזרים על הדג את הבצל, התבלינים, העירית והיין. משהים במקרר למשך 24 שעות, והופכים לצידו השני למשך 24 שעות נוספות בקירור.

(4) פורסים פרוסות דקות ועורכים על צלחת הגשה. מעטרים ברצועות מלפפון, עגבניות ועירית ומגישים מייד.

רק אלוהים לבדו יכול להציל אותנו

ב־28 בספטמבר 1987 עלתה ונדי מונטגומרי על טיסת נתיבי אוויר אוסטריים לכיוון תל־אביב. יומיים לפני כן נכנסה ונדי למשרדי חברת־התעופה בווינה, שאלה אם יש מקום בטיסה לתל־אביב אמרו לה שיש מקום אחד ל־28 בספטמבר. ונדי שמחה מאד.

ביום האמור היא עלתה למטוס. נעשה לה שחור בעיניים. בכל 134 המושבים במטוס בעל 135 המושבים, ישבו יהודים שחורי־לבוש, שחורי־כובעים וארוכי־פאות. אבל ונדי לא התרגשה. אין לה שום דבר נגד יהודים חרדים. היא חייכה לכולם, אמרה שלום וניסתה למצוא מהמטוס „שלהם", ולחפש לה מטוס אחר לנסוע בו.

דיילי המטוס היו נבוכים לגמרי. ונדי היתה המומה. לא ידעו מה לעשות. את הבעיה פתר ראש קבוצת „היהודים הטובים" שניגש לדייל, והודיע שעד שהיצור ממין נקבה לא יורד מהמטוס, הם, לא יתנו לטייס להמריא.

את ונדי, אנגליה צעירה בת 24, העסק התחיל לשעשע (אותי הוא מעביר על דעתי רק בזמן הכתיבה), והיא אמרה לדייל שהיא מוכנה לרדת. חברת נתיבי אויר אוסטריים נשמה לרווחה. שיכנו את ונדי במלון טוב בווינה, ולמחרת נתנו

צילום: יעקב סלינגר, ישראל־סאן

ונדי והתחבושת

את מקומה, ואז התחיל הפסטיבל.

„היא לא תשב לידינו!" צעקו לבושי השחורים לדיילות. ניסו להעביר את ונדי לכסא אחר, אבל גם משום נשמעו הצעקות.

וככה צעקו 134 „יהודים טובים ושומרי־מיצוות" על אשה צעירה ואמרו לה לרדת לה לטוס במחלקה הראשונה, כתודה על סבל־נותה האנגלית.

אחרי שהתעצבנתי, רתחתי, ונעלבתי, שתיתי כוס־מים וטילפנתי לאלי מסר, מנהל נתיבי אוויר אוסטריים בישראל, ושאלתי אותו מה תגובתו.

134 מושבים מתוך 135 נקנו על־ידי קבוצה של חרדים. הפקיד בווינה, שמכר לוונדי מונטגומרי את הכרטיס האחרון, פשוט לא היה מודע לצרות שזה יכול לגרום. אני שמח, כמובן, שהעניין נגמר בשלום.

ומה תגובתך כישראלי חילוני לעניין זה?

אחרי אנחה גדולה הוא אמר: „כישראלי חילוני אין לי תגובה."

אגב, ונדי מוטגומרי היא סוכנת של חברת טמברנדס האמריקאית, שמפיצה בארץ תחבושות היגייניות מתוצרת טמפר. אילו ידעו החרדים מהו עיסוקה של הגברת הצעירה אולי היו מבקשים להטביל את המטוס כולו במיקווה לפני הטיסה. חבל שלא ידעו.

והרי החדשות...

גברים

עור תשובה אחת לשאלה הנצחית „מה קונים לגבר במתנה?" ברשת חנויות קלאס מוכרים עכשיו בקבוקיכים למשקה חריף (רומה לזה שהקאובויים שותים ממנו בסרטים) בעיצוב מהודר, ב־30 ש"ח. למי שנוהג לשתות משקאות

חריפים בבואו, בצאתו ובלכתו... ולמי שלא נוהג לשתות, אבל מת שיחשבו עליו שהוא שותה.

יופי

150 נקודות מכירה כבר הוקמו, צבא שלם של דיילות־יופי הוכשר למיבצע המכירות הגדול של חברת הקוסמטיקה הבינלאומית מקס פקטור. שעולה ארצה באופן רישמי. נו...?

המוצרים עוד תקועים במכס. אז מי שמוכרחה מקס פקטור. שתחכה בסבלנות.

חורף

מוצר חדש של חברת אביק לטיפול בהצטננות, תכשיר שאיננו תרופה. קרבול הינה כמוסה קטנה המכילה שמנים ארומטיים וחומרים מפחיתי־גודש באף (מנטול, קינמון, שמן־אורנים טרפינאול, טימול וכלורוביוטנול).

אופן הטיפול: במשך היום, אפשר לחתוך את קצה הכמוסה במספריים, לרוקן את התכולה לתוך כלי עם מים חמים ולנשום. בלילה, פשוט שופכים את תוכן הכמוסה על הכרית קרוב לאף או לתוך מטפחת־בד שמחזיקים קרוב לאף ונושמים. האדים בריח־מנטול מתפזרים ומביאים להקלה מהירה.

אני כבר מחכה לנזלת הראשונה כדי לנסות.

במקום

למי שלא הצליח לקנות כרטיסים לקרנבל בריו, ובכל זאת בא לו לספוג קצת מהאווירה, יכול לשתות קצת בטירדה־קוקו ו... מה שהוא רוצה אחר־כך. המשקה המבוסס על קוקוס ורום, הגיע אלינו מארץ הקרנבלים. אפשר לשתות אותו כמו שהוא, ואפשר לעשות ממנו קוקטלים.

ארבעה מרשמי קוקטיל רשומים על תווית הבקבוק. אפשר גם לתת אותו במתנה, כי הוא נמצא בתוך בקבוק קרמיקה יפה. כל זה ביחד 13.99 ש"ח. קרנבל.